

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 190/2025
30.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Ана Копривица адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање Београд, ради утврђења повреде права на поверљивост података о личности, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, у седници одржаној 30.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 7099/22 од 16.05.2024. године **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 7099/22 од 16.05.2024. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени повредио тужиоцу право на поверљивост података о здравственом стању пацијента на тај начин што је супротно Правилнику о обрасцима у систему здравствене заштите издао допис бр. 180-1369/21 од 09.06.2021. године којим је наложио изабраним лекарима да приликом сачињавања извештаја о привременој спречености за рад обавезно уносе податке о дијагнози (став први изреке), и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Против наведене пресуде тужилац је изјавио жалбу и спис предмета је достављен Вишем суду у Нишу на одлучивање. Решењем Гж 3483/24 од 31.10.2024. године Виши суд у Нишу се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о изјављеној жалби и спис предмета доставио Апелационом суду у Нишу, сматрајући да је тај суд стварно и месно надлежан. Одлуку је образложио тиме што тужилац поднетом тужбом тражи судску заштиту у смислу члана 84. Закона о заштити података о личности, а ставом 4. овог члана је прописано да се тужба за заштиту права из става 2. и 3. тог члана подноси вишем суду. Како се ради о спору за заштиту података о личности у коме је тим законом прописана надлежност вишег суда да одлучује у првом степену, произилази да је у овој врсти спора у другом степену надлежан апелациони суд.

Апелациони суд у Нишу није прихватио стварну надлежност. Сматра да се ради о спору мале вредности, обзиром да се не ради о спору из члана 469. ЗПП, а вредност

предмета спора не прелази износ од 3.000 евра. Одлуку против које је изјављена жалба је донео основни суд, због чега сматра да о жалби против првостепене пресуде треба да одлучи виши суд, а да околност да је првостепену одлуку донео стварно ненадлежан суд не утиче на чињеницу ко треба да одлучи о жалби против те пресуде.

Одлучујући о сукобу надлежности, на основу члана члана 22. став 1. Закона о парничном поступку у вези одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова, Врховни суд је нашао да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 4. овог члана прописано је да као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члана 469. ЗПП прописано је да се не сматрају споровима мале вредности, у смислу одредаба ове главе закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине. Одредбом члана 471. истог закона прописано је се поступак о споровима мале вредности спроводи пред нижим судовима првог степена, ако овим законом није другачије прописано, а одредба члана 479 став 6. истог закона прописује да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Закон о заштити података о личности („Службени гласник РС“, број 87/2018) у члану 84. прописује судску заштиту права лица, тако што у ставу 1 прописује да лице на које се подаци односе има право на судску заштиту ако сматра да му је, супротно овом закону, од стране руковоаца или обрађивача радњом обраде његових података о личности повређено право прописано овим законом; у ставу 2. и 3. прописује шта се може тужбом тражити; у ставу 4. прописује да се тужба из става 2. и 3. овог члана подноси вишем суду на чијој територији руковалац, односно обрађивач или њихов представник има пребивалиште или боравиште, осим ако је руковалац, односно обрађивач орган јавне власти; ставом 5. прописује да је ревизија правноснажне одлуке по тужбама из става 2. и 3. овог члана увек допуштена, а ставом 6. прописује да се у поступку судске заштите примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак, ако овим законом није другачије одређено.

Имајући у виду наведене одредбе Закона о заштити података о личности, као посебног закона, по коме је ревизија против правноснажне одлуке у овој врсти спора увек дозвољена, то се не ради о спору мале вредности по одредбама Закона о парничном поступку који изричито искључује могућност изјављивања ревизије у споровима мале вредности. Одредбама наведеног посебног закона прописана је стварна надлежност вишег суда да у првом степену одлучује о тужбама у тој врсти спора, а Закон о уређењу судова у члану 26 став 1. тачка 1. прописује да апелациони суд одлучује о жалби на одлуке вишег суда, док у члану 4. став 1. тачка 3. прописује да апелациони суд одлучује о жалби на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд, при чему одредбе члана 23. став 2. тачка 3. тог закона прописују да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења и на решења донета у

ванпарничном поступку. Имајући у виду наведене законске одредбе, произилази да је у овој врсти спора, за одлучивање о жалби на пресуду првостепеног суда стварно надлежан увек апелациони суд, као другостепени. У конкретном случају то је Апелациони суд у Нишу. На стварну надлежност која је законом прописана, не утиче чињеница да је у конкретном случају тужба поднета стварно ненадлежном првостепеном суду.

Због изнетог, на основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић